

Vsi smo se lahko prepričali, kako deluje naša reprezentanca, ki bo nocoj iskala pot do končne zmage. Kadar je motiv pravi, ni ekipe na tem prvenstvu, ki bi jo lahko ustavila. Španci so spotrli Srbe, sedaj odštevamo minute do dvoboja s Francozi. Če danes zmagamo bomo pozabili vse nepomembne poraze za nazaj, če danes izgubimo, se Junaki prelevijo v junačke. Pubeci fsi smo z Vami, eni v dvorani drugi pred tvji.

In proti Franciji, v četrtfinalu evropskega prvenstva, ga res ne bo manjkalo. Zato pričakujem popolno mobilizacijo in ponovitev viharja s tekem proti Grčiji, Italiji in Španiji.

Če bo obramba tako homogena in trdna, kot je bila na omenjenih tekmah, potem se nam ni treba pretirano ukvarjati z individualnimi spodobnostmi francoskih zvezdnikov, ki so sicer že pokazali svojo nestabilnost. Ko je treba strniti vrste in spremeniti potek dvoboja, so Francozi dokaj mlačni, zato mora biti juriš na njihovo moralo popoln.

Oni so tisti, ki se morajo bati naših naletov, in ne mi njihovih. Vendarle smo mi tisti, ki igramo doma, v dvorani, ki preprosto kipi od navdušenja, kadar se nam odpre, in povsem logično je pričakovati, da bo energija naš zaveznik. Ta pa je tista, ki na koncu dobiva tekme. Vsaj doslej je bilo tako. Prepričan sem, da naši nosilni igralci, na čelu z Goranom Dragićem in Boštjanom Nachbarjem, ne potrebujejo posebne psihološke priprave, saj so že dokazali, da nimajo "rešpekta" prav do nikogar. Parker bo le še navdih več za Gorana, ki ima rad takšne izzive. Težji ko se zdi nasprotnik, večji naboj je v njegovi že tako impulzivni naravi. K sreči mu je na las podoben mlajši brat, ki se mu po pravilu pridruži in za seboj potegne ostanek ekipe. Spet si želim podjetnega Begića, ki bo moral pod našim košem zamrzniti gibljive francoske centre in jim dal vedeti, da lahkih košev tokrat ne bo. Vsaj v našem košu ne.

Teorij o tem, kako ustaviti Parkerja, je seveda na pretek, a ključ bo vendarle v skupinskem transu, ki ga narekujeta granitna obramba in drzen skok v napadu. Napadi morajo prihajati v valovih, saj lahko le tako ohranjamo visok naboj, brez katerega ni naše značilne igre visokega ritma. Tisti, ki prvi 'ukrade' ritem, je običajno v psihološki prednosti. To še posebej velja na tem prvenstvu, ki je prineslo veliko svežega vetra v evropsko košarko. Vse drugo pride, seveda ob dostojnem metu, ki smo ga imeli, kadar smo igrali s srcem in glavo. Zato grizite, fantje – do konca in naprej.